

Μάικλ Σκοτ

Ο ΜΑΓΟΣ

{ Τα Μυστικά του Θάνατου
ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΛΑΜΕΛ }

Ν Ε Δ Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE MAGICIAN,
THE SECRETS OF THE IMMORTAL NICHOLAS FLAMEL
Από τις Εκδόσεις DELACORTE PRESS, Νέα Υόρκη 2008

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Μάγος – Τα μυστικά
του Αθάνατου Νικόλας Φλαμέλ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Michael Scott

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τατιάνα Σταουρουλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ντάνυ Γιέρρου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Michael Scott, 2008

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Random House, Inc.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Michael Wagner, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2010, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-690-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιοδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Μάικλ Σκοτ

Ο ΜΑΓΟΣ

Τα Μυστικά του Αθάνατου
ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΛΑΜΕΛ

Μετάφραση: Τατιάνα Σταυρουλάκη

Για την Κόρντνεϊ και τον Πίερς
Hoc opus, hic labor est
(Όπου έργο, εκεί και μόχθος)

Πεθαίνω.

Μαζί μου, πεθαίνει και η Περενέλ.

Τα μάγια που μας κράτησαν στη ζωή εδώ κι εξακόσια χρόνια, εξασθενούν. Κάθε μέρα που περνάει, γερνάμε ένα χρόνο ολόκληρο.

Για να δημιουργήσω ξανά το ξόρκι της αθανασίας χρειάζομαι τον Κώδικα, το Βιβλίο του Μάγου Αβραάμ. Αλλιώς, σε λιγότερο από ένα μήνα θα ξεψυχήσουμε.

Όμως, πολλά μπορούν να γίνουν μέσα σ' ένα μήνα.

Ο Ντι και οι Σκοτεινοί αφέντες του κρατούν φυλακισμένη την αγαπημένη μου Περενέλ· έχουν εξασφαλίσει πλέον το Βιβλίο και γνωρίζουν ότι δε θα ζήσουμε πολύ ακόμα.

Ωστόσο, δε θα έπρεπε να επαναπαύονται.

Δεν έχουν στην κατοχή τους ολόκληρο τον Κώδικα. Οι δύο τελευταίες σελίδες του είναι στα χέρια μας.

Έχουν καταλάβει πια ότι η Σόφι και ο Τζος Νιούμαν είναι τα παιδιά που προφητεύει το πανάρχαιο κείμενο: δίδυμα αδέρφια, το ένα με αύρα ασημένια και το άλλο με χρυσή, ένα κορίτσι κι ένα αγόρι, που έχουν τη δύναμη είτε να σώσουν τον κόσμο... είτε να τον καταστρέψουν.

Οι δυνάμεις της Σόφι έχουν αφυπνιστεί και η εκπαίδευσή της στη στοιχειώδη μαγεία έχει ήδη ξεκινήσει. Δυστυχώς, όμως, δεν μπορέσαμε να επιτύχουμε το ίδιο για το αγόρι.

Τώρα βρισκόμαστε στο Παρίσι.

Εδώ γεννήθηκα, εδώ πρωταντίκρισα τον Κώδικα και ξεκίνησα τη μακρόχρονη πορεία της αποκρυπτογράφησης του. Το ταξίδι εκείνο μου αποκάλυψε την ύπαρξη της Πρώτης Φυλής, με μύησε στα μυστικά της φιλοσοφικής λίθου και τελικά με οδήγησε στην αθανασία.

Αγαπώ ετούτη την πόλη: καταφύγιο για πολλούς αθάνατους ανθρώπους αλλά και αιωνόβιους Παλαιούς, κρύβει στην αγκαλιά

*της σπουδαία μουσικά. Εδώ, θα βρω τον τρόπο να αφυπνίσω τις
δυνάμεις του Τζος και να συνεχίσω την εκπαίδευση της Σόφι.*

Είναι απόλυτη ανάγκη.

Για το καλό τους, μα και για τη σωτηρία της ανθρώπινης φυλής.

Από το Ημερολόγιο του Αλχημιστή Νικόλας Φλαμέλ

Σήμερα, Σάββατο, 2 Ιουνίου,

στο Παρίσι, την πόλη της νιότης μου.

Σάββατο,
2 Ιουνίου

Η δημοπρασία για φιλανθρωπικό σκοπό είχε αρχίσει αργά, περασμένα μεσάνυχτα, αφού προηγουμένως είχε παρατεθεί επίσημο δείπνο. Τώρα, σχεδόν τέσσερις η ώρα το πρωί, η διαδικασία πλησίαζε στο τέλος. Μια ψηφιακή οθόνη πίσω από το διάσημο δημοπράτη –έναν ηθοποιό που είχε ενσαρκώσει για πολλά χρόνια τον Τζέιμς Μποντ– έδειχνε τα συνολικά τρέχοντα κέρδη: πάνω από ένα εκατομμύριο ευρώ.

«Αντικείμενο με τον αριθμό διακόσια δέκα: ένα ζευγάρι ιαπωνικές μάσκες Καμπούκι, από τις αρχές του δέκατου ένατου αιώνα».

Ένα κύμα ενθουσιασμού συντάρραξε το πλήθος μέσα στην κατάμεστη αίθουσα. Οι μάσκες Καμπούκι, διακοσμημένες με ατόφιο νεφρίτη, ήταν το εντυπωσιακότερο κομμάτι της δημοπρασίας. Όλοι περίμεναν πως οι προσφορές θα ξεπερνούσαν το μισό εκατομμύριο ευρώ.

Στο βάθος της αίθουσας, ο ψηλόλιγνος άνδρας, με κοντοκουρεμένα τα κατάλευκα μαλλιά του, ήταν διατεθειμένος να πληρώσει ακόμα και τα διπλάσια.

Ο Νικολό Μακιαβέλι στεκόταν κάπως παράμερα, με τα χέρια διπλωμένα χαλαρά στο στήθος του, προσέχοντας κάθε στιγμή να μην τσαλακώσει το μαύρο, μεταξωτό φράκο του, ραμμένο στην ξακουστή Σάβιλ Ρόου. Τα μάτια του, γκρίζα στο χρώμα της πέτρας, παρατηρούσαν εξονυχιστικά τους υπόλοιπους πλειοδότες, ψυχολογώντας τους από τις αντιδράσεις τους. Μονάχα πέντε από αυτούς θα ήταν ίσως υπολογίσιμοι αντίπαλοι: δύο ιδιώτες –όπως και ο ίδιος–, ένα κατώτερο μέλος βασιλικής οικογένειας μιας ευρωπαϊκής χώρας, ένας ηθοποιός –παλιά δόξα του αμερικανικού κινηματογράφου– κι ένας Καναδός αντικιέρ. Οι υπόλοιποι είτε είχαν πια κουραστεί είτε είχαν ξοδέψει όσα μπορούσαν να διαθέσουν. Υπήρχαν και ορισμένοι που δε σκόπευαν καν να «χτυπήσουν» τις μάσκες, οι οποίες είχαν μια ανεπαισθητα δυσάρεστη όψη.

Εδώ και πολλά χρόνια, ο Μακιαβέλι αγόραζε μανιωδώς μάσκες κάθε είδους, οπότε επιθυμούσε διακαώς το συγκεκριμένο ζευγάρι, προκειμένου να συμπληρώσει τη συλλογή του από ιαπωνικά θεατρικά κοστούμια. Η τελευταία φορά που αυτές οι μάσκες είχαν εμφανιστεί σε δημοπρασία ήταν το 1898, στη Βιέννη, τότε που τις έχασε από έναν πρίγκιπα των Ρομανόφ. Ο Μακιαβέλι περίμενε υπομονετικά την επόμενη ευκαιρία του. Όταν, μετά το θάνατο του πρίγκιπα και των απογόνων του, οι μάσκες θα έρχονταν ξανά στο προσκήνιο, εκείνος θα είχε ακόμα τη δυνατότητα να τις αποκτήσει: να, ένα από τα πολλά πλεονεκτήματά του να είναι κανείς αθάνατος.

«Πρώτη προσφορά εκατό χιλιάδες ευρώ;»

Η φωνή του δημοπράτη διέκοψε απότομα τις σκέψεις του Μακιαβέλι, που έγνεψε καταφατικά.

Ο εκφωνητής, προετοιμασμένος για μια τέτοια εκκίνηση, χαμογέλασε μ' ενθουσιασμό. «Εκατό χιλιάδες ευρώ προσφέρει ο κύριος Μακιαβέλι – πάντοτε θερμός και γενναϊό-

δωρος υποστηρικτής της φιλανθρωπικής μας εκδήλωσης».

Ένας χείμαρρος χειροκροτημάτων πλημμύρισε την αίθουσα, ενώ αρκετοί από τους παρευρισκόμενους ύψωσαν τα ποτήρια τους προς τιμήν του Νικολό, ο οποίος ανταπέδωσε τη φιλοφρόνηση με ένα ευγενικό χαμόγελο.

«Εκατόν δέκα χιλιάδες;»

Ένας από τους ιδιώτες σήκωσε δειλά το χέρι του.

«Εκατόν είκοσι χιλιάδες;» συνέχισε ο δημοπράτης κοιτάζοντας τον Μακιαβέλι, που δέχτηκε αμέσως.

Μέσα σε λίγα λεπτά, οι αλληπάλληλες προσφορές ανέβασαν την τιμή στις διακόσιες πενήντα χιλιάδες ευρώ. Τελικά απέμειναν τρεις αποφασισμένοι πλειοδότες: ο Μακιαβέλι, ο Αμερικανός ηθοποιός και ο Καναδός.

Τα λεπτά χείλη του Μακιαβέλι σφίχτηκαν σε μια θριαμβευτική γκριμάτσα. Η υπομονή του θα ανταμειβόταν επιτέλους, οι μάσκες σύντομα θα ήταν δικές του. Όμως η χαρά του ξεθώριασε μονομιάς, μόλις ένωσε το κινητό στην τσέπη του να δονείται σιωπηλά. Για μια στιγμή, μπήκε στον πειρασμό να το αγνοήσει. Είχε δώσει στους υπαλλήλους του σαφείς οδηγίες να μην τον ενοχλήσουν εκτός κι αν επρόκειτο για κάτι εξαιρετικά σημαντικό. Ήξερε πολύ καλά ότι τον έτρεμαν τόσο, ώστε δε θα του τηλεφωνούσαν αν δεν ήταν επείγον. Έβγαλε την υπερσύγχρονη, λεπτότατη συσκευή από την τσέπη του κι έριξε μια κλεφτή ματιά.

Το εικονίδιο ενός σπαθιού αναβόσβηνε στην οθόνη.

Ο Μακιαβέλι κατάλαβε πως δεν ήταν γραφτό ν' αποκτήσει τις μάσκες Καμπούκι ούτε σε τούτο τον αιώνα. Κάνοντας απότομα μεταβολή, βγήκε από την αίθουσα, ενώ πίσω του αντηχούσε το σφυρί του δημοπράτη: «Κατακυρώνεται για διακόσιες εξήντα χιλιάδες ευρώ...»

«Εδώ είμαι», είπε ο Μακιαβέλι στο τηλέφωνο, μιλώντας στη γλώσσα της νιότης του, την ιταλική.

Ανάμεσα σε παράσιτα και παρεμβολές, κάποιος του απά-

ντησε στην ίδια γλώσσα, σε μια διάλεκτο που είχε εκλείψει από την Ευρώπη εδώ και τετρακόσια χρόνια, χρωματισμένη με αγγλική προφορά. «Χρειάζομαι τη βοήθειά σου».

Ο άνδρας που του μιλούσε δεν μπήκε στον κόπο να εξηγήσει ποιος ήταν – ούτε και χρειαζόταν, άλλωστε. Ο Μακιαβέλι ήξερε πολύ καλά πως επρόκειτο για τον αθάνατο μάγο και νεκρομάντη Δόκτορα Τζον Ντι, έναν από τους πιο ισχυρούς και επικίνδυνους ανθρώπους στον κόσμο.

Ο Νικολό Μακιαβέλι βγήκε βιαστικά από το μικρό ξενοδοχείο και προχώρησε στην απλόχωρη, πλακόστρωτη πλατεία, την Πλας ντι Τετρ. Το ψυχρό, νυχτερινό αεράκι ήταν αναζωογονητικό. Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, ρώτησε απρόθυμα: «Τι μπορώ να κάνω για σένα;» Απεχθανόταν τον Ντι και ήξερε πως η αντιπάθεια ήταν αμοιβαία, όμως οι δυο τους υπηρετούσαν του Σκοτεινού Παλαιού, γεγονός που τους επέβαλλε να συνεργάζονται εδώ και αιώνες. Επίσης, ζήλευε κάπως τον Ντι επειδή ήταν –και έδειχνε– νεότερός του. Ο Μακιαβέλι είχε γεννηθεί στη Φλωρεντία το 1469, άρα ήταν πενήντα οκτώ χρόνια μεγαλύτερος από τον Άγγλο μάγο και, σύμφωνα με την επίσημη ιστορία, είχε πεθάνει ακριβώς τη χρονιά της γέννησης του Ντι, το 1527.

«Ο Φλαμέλ είναι πάλι στο Παρίσι».

Ο Μακιαβέλι συνοφρυώθηκε. «Πότε ήρθε;»

«Μόλις τώρα. Έφτασε μέσα από μια μαγική πύλη. Δεν έχω ιδέα σε ποιο σημείο βγήκε. Έχει μαζί του τη Σκάθαχ...»

Το πρόσωπο του Μακιαβέλι συσπάστηκε από την οργή. Την τελευταία φορά που είχαν έρθει αντιμέτωποι, η Πολεμίστρια τον είχε ρίξει με τόση δύναμη σε μια κλειστή πόρτα, ώστε σφηνώθηκε. Επί εβδομάδες προσπαθούσε να βγάλει όλες τις σκλήθρες από το στήθος και τους ώμους του.

«Μαζί του είναι και δύο παιδιά, από την Αμερική», συνέχισε ο Ντι. «Δίδυμα».

«Τι είπες;»

«Δίδυμα», επανέλαβε ο Ντι, «το ένα με χρυσή αύρα, το άλλο με ασημένια. Ξέρεις πολύ καλά τι σημαίνει αυτό».

«Ναι», ψέλλισε ο Μακιαβέλι. Σήμαινε μεγάλους μπελάδες. Ίσως, όμως, αποτελούσε και μια καλή ευκαιρία, σκέφτηκε μοχθηρά.

Μέσα στα παράσιτα, η φωνή του Ντι χανόταν και ξαναρχόταν από την άλλη άκρη του Ατλαντικού. «Η Εκάτη πρόλαβε να αφυπνίσει τις δυνάμεις του κοριτσιού πριν την αφανίσουμε, εκείνη και το Κρυφό της Βασίλειο».

«Χωρίς την κατάλληλη εκπαίδευση, το κορίτσι δεν αποτελεί κίνδυνο», μουρμούρισε ο Μακιαβέλι, καθώς το μυαλό του δούλευε πυρετωδώς, αποτιμώντας την κατάσταση. «Εκτός ίσως για την ίδια και τους δικούς της».

«Ο Φλαμέλ την πήγε στο Οτζάι. Η Μάγισσα του Έντορ τη μύησε στη Μαγεία του Αέρα».

«Και δεν προσπάθησες να την εμποδίσεις;» Ο Μακιαβέλι πάσχιζε να κρύψει την ειρωνεία στη φωνή του.

«Προσπάθησα. Αλλά απέτυχα», παραδέχτηκε πικρά ο Ντι. «Το κορίτσι έχει ήδη αποκτήσει κάποιες γνώσεις, όχι, όμως, και επιδεξιότητα».

«Τι θέλεις να κάνω εγώ;» ρώτησε επιφυλακτικά ο Μακιαβέλι, αν και είχε κιόλας κατά νου κάποιες πολύ καλές ιδέες.

«Βρες τον Φλαμέλ και τα δίδυμα», πρόσταξε ο Ντι. «Πιάσε τους. Και σκότωσε τη Σκάθαχ, αν μπορείς. Φεύγω τώρα από το Οτζάι, αλλά θα μου πάρει δεκατέσσερις με δεκαπέντε ώρες να φτάσω στο Παρίσι».

«Μα τι απέγινε η πύλη;» ρώτησε ο Μακιαβέλι. Αφού υπήρχε μαγικός τρόπος σύνδεσης ανάμεσα στο Οτζάι και το Παρίσι, τότε γιατί ο Ντι...

«Την κατέστρεψε η Μάγισσα του Έντορ», απάντησε έξαλλος ο Ντι, «και μάλιστα παραλίγο να με σκοτώσει. Ήμουν τυχερός, τη γλίτωσα με λίγες γρατσουνιές», πρόσθεσε πριν κλείσει το τηλέφωνο χωρίς άλλη κουβέντα.

Ο Νικολό Μακιαβέλι απέμεινε σκεπτικός. Δεν ήταν καθόλου σίγουρος ότι η σωτηρία του Ντι ήταν θέμα τύχης. Αν η Μάγισσα είχε σκοπό να τον σκοτώσει, ο θρυλικός Δόκτωρ Ντι θα ήταν ήδη νεκρός. Απορροφημένος από τις σκέψεις του, διέσχισε την πλατεία και κατευθύνθηκε προς το σημείο όπου ο οδηγός του τον περίμενε υπομονετικά στο αυτοκίνητο. Αν ο Φλαμέλ, η Σκάθαχ και τα δίδυμα είχαν έρθει στο Παρίσι μέσα από μια μαγική πύλη, τότε υπήρχαν πολύ λίγα μέρη όπου θα μπορούσαν να εμφανιστούν. Θα ήταν σχετικά εύκολο να τους εντοπίσει και να τους πιάσει.

Κι αν κατόρθωνε να τους βρει απόψε, θα είχε αρκετό χρόνο ν' ασχοληθεί μαζί τους πριν καταφθάσει ο Ντι.

Ο Μακιαβέλι χαμογέλασε. Μέσα σε λίγες ώρες, θα τους ανάγκαζε να του πουν όλα όσα ήξεραν. Πεντακόσια χρόνια ζωής σε τούτο τον πλανήτη τον είχαν διδάξει με το παραπάνω πώς να παίρνει πάντα αυτό που ήθελε.

ΟΤζος Νιούμαν άπλωσε ζαλισμένος το χέρι του για να στηριχτεί στον κρύο, πέτρινο τοίχο.
Τι ήταν πάλι αυτό;

Μόλις πριν από λίγο, βρισκόταν στο κατάστημα της Μάγισσας του Έντορ, στο Οτζάι της Καλιφόρνια. Η Σόφι, η αδελφή του, μαζί με τη Σκάθαχ και τον άνθρωπο που δε λεγόταν πια Νικ Φλέμινγκ αλλά Νικόλας Φλαμέλ τον κοίταζαν από την άλλη πλευρά ενός καθρέφτη. Κι αμέσως μετά, η Σόφι είχε αδράξει το χέρι του και τον είχε περάσει μέσα από το κρύσταλλο. Είχε κλείσει σφιχτά τα μάτια του, ανατριχιάζοντας από κάτι παγωμένο που χάιδευε το δέρμα του. Όταν τα άνοιξε ξανά, στεκόταν σε ένα μικρό δωματάκι, σαν αποθήκη. Δοχεία με χρώματα, σκάλες σωριασμένες η μια πάνω στην άλλη, θραύσματα από πηλό και κουβαριασμένα ρούχα γεμάτα λεκέδες από μπογιά ήταν σκόρπια γύρω από ένα μεγάλο, βρόμικο καθρέφτη στερεωμένο στον τοίχο. Μια μικρή λάμπα φώτιζε το χώρο μ' ένα θαμπό, ασθενικό φως.

«Τι... τι έγινε;» ρώτησε εμβρόντητος. «Πού είμαστε;»

«Στο Παρίσι», απάντησε χαρούμενα ο Νίκολας Φλαμέλ, τρίβοντας τα σκονισμένα χέρια του στο μαύρο τζιν του. «Την πόλη όπου γεννήθηκα».

«Παρίσι;» ψιθύρισε ο Τζος. Ήταν έτοιμος να πει «Αδύνατον», μα γρήγορα θυμήθηκε ότι αυτή η λέξη δεν είχε πια κανένα νόημα. «Πώς;» ρώτησε τελικά. «Σόφι;» Κοίταξε απορημένος την αδελφή του, όμως εκείνη, ακούγοντας προσηλωμένη με το αυτί της κολλημένο στη μοναδική πόρτα του δωματίου, του έκανε νόημα να σωπάσει. Στράφηκε στη Σκάθαχ, αλλά η κοκκινομάλλα πολεμίστρια είχε τα χέρια της μπροστά στο στόμα, σαν να κρατιόταν να μην κάνει εμετό. Τότε ο Τζος αναγκάστηκε να απευθυνθεί στο θρυλικό Αλχημιστή, τον Νίκολας Φλαμέλ. «Πώς βρεθήκαμε εδώ;»

«Ολόκληρος ο πλανήτης μας διατρέχεται από ένα δίκτυο αόρατων γραμμών ενέργειας, που συνήθως τις αποκαλούμε γραμμές σύγκλισης ή περάσματα», εξήγησε ο Φλαμέλ. «Όταν δύο τέτοιες γραμμές τέμνονται, δημιουργούν μια πύλη», συνέχισε, σταυρώνοντας με νόημα τους δείκτες των χεριών του. «Οι πύλες είναι πια πολύ σπάνιες, όμως, στα αρχαία χρόνια, τα μέλη της Πρώτης Φυλής τις χρησιμοποιούσαν για να ταξιδεύουν από τη μια άκρη της γης στην άλλη μέσα σε μια στιγμή – όπως κι εμείς, καλή ώρα, τώρα. Η Μάγισσα άνοιξε μια πύλη στο Οτζάι και έτσι καταλήξαμε εδώ, στο Παρίσι», κατέληξε ο Φλαμέλ ανέμελα, λες και αυτό ήταν το πιο συνηθισμένο πράγμα του κόσμου.

«Μισώ τις πύλες!» τραύλισε η Σκάθι. Στο αχνό φως, το χλομό δέρμα της με τις φακίδες φάνταζε πράσινο. «Έχεις πάθει ποτέ ναυτία;»

«Όχι, ποτέ», απάντησε περήφανα ο Τζος.

«Ψεύτη!» φώναξε η Σόφι από τη γωνιά της. «Το στομάχι του ανακατεύεται ακόμα και μέσα σε πισίνα». Χαμογελώντας πειραχτικά, ακούμπησε ξανά το κεφάλι της στο ξύλο της πόρτας.

«Ναυτία», μουρμούρισε η Σκάθι. «Το ίδιο ακριβώς, μόνο που η αίσθηση είναι ακόμα χειρότερη».

«Ξέρεις καθόλου σε ποιο σημείο της πόλης βρισκόμαστε;» ρώτησε η Σόφι τον Αλχημιστή, που ερχόταν ήδη προς το μέρος της.

«Σ' ένα σημείο της παλιάς πόλης, φαντάζομαι», είπε ο Φλαμέλ, γέροντας κι εκείνος στην πόρτα για ν' ακούσει.

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρη», διαφώνησε διστακτικά η Σόφι.

«Γιατί;» ρώτησε ο Τζος, κοιτάζοντας εξεταστικά το δωμάτιο γύρω του. Έμοιαζε πραγματικά ν' ανήκει σε κάποιο παμπάλαιο κτήριο.

«Δεν ξέρω», είπε μπερδεμένη η Σόφι. «Μα δεν το νιώθω και τόσο παλιό». Αγγίζοντας απαλά τον τοίχο με την παλάμη της, έμεινε για λίγο σκεπτική, όμως ξαφνικά έκανε απότομα πίσω.

«Τι τρέχει;» ψιθύρισε ο Τζος.

Η Σόφι ακούμπησε πάλι το χέρι της στον τοίχο. «Ακούω φωνές, τραγούδια και κάτι που μοιάζει με εκκλησιαστικό όργανο».

«Δεν ακούω τίποτα», είπε αδιάφορα ο Τζος. Η υπενθύμιση του τεράστιου χάσματος που τον χώριζε πια από την αδελφή του ήταν οδυνηρή. Η Εκάτη είχε αφυπνίσει τις μαγικές δυνάμεις της Σόφι, που τώρα ήταν υπερευαίσθητη στην αφή, στις εικόνες και τους ήχους, τις μυρωδιές και τις γεύσεις.

«Εγώ, όμως, ακούω». Μόλις η Σόφι τράβηξε το χέρι της από τον τοίχο, οι ήχοι στο κεφάλι της καταλάγιασαν.

«Πρόκειται για ήχους-φαντάσματα», της εξήγησε ο Φλαμέλ. «Είναι ήχοι που απορροφήθηκαν από το κτήριο, που καταγράφηκαν ακόμα και στα δομικά υλικά του».

«Βρισκόμαστε μέσα σε μια εκκλησία», δήλωσε με σιγουριά η Σόφι. Έπειτα συνοφρυώθηκε, σαν να σκεφτόταν προσεκτικά. «Είναι σχετικά καινούρια... τέλη του δέκατου ένατου

αιώνα ή αρχές του εικοστού. Μα είναι χτισμένη πάνω σε μια παλιά, πολύ πιο παλιά τοποθεσία».

Ο Φλαμέλ έμεινε για λίγο αμίλητος. Στο αδύναμο φως της λάμπας, τα χαρακτηριστικά του έδειχναν ξαφνικά γωνιώδη και σκληρά, ενώ οι σκιές γύρω από τα μάτια του έκαναν το πρόσωπό του να μοιάζει δυσάρεστα με κρανίο. «Υπάρχουν πολλές εκκλησίες στο Παρίσι, από όσο ξέρω, όμως, μόνο μία ταιριάζει σ' αυτή την περιγραφή», απάντησε, απλώνοντας το χέρι του στο πόμολο.

«Περίμενε!» τον προειδοποίησε ο Τζος. «Μπορεί να έχει συναγερμό».

«Μπα, δε νομίζω. Στην αποθήκη μιας εκκλησίας;» τον καθησύχασε ο Νίκολας, ανοίγοντας διάπλατα την πόρτα.

Αμέσως ένας στριγκός ήχος πλημμύρισε τον αέρα, αντιλαλώντας ξανά και ξανά στις πέτρινες πλάκες και τους τοίχους. Κόκκινα φωτάκια ασφαλείας άρχισαν να περιστρέφονται από πάνω τους, αναβοσβήνοντας ρυθμικά.

Η Σκάθι αναστέναξε. «Δε με συμβούλευες κάποτε να περιμένω πριν από κάθε κίνηση, να σκέφτομαι πριν από κάθε βήμα και να παρατηρώ τα πάντα;» μουρμούρισε αγανακτισμένη στην αρχαία, κέλτικη γλώσσα της.

Ο Νίκολας έσκυψε μελαγχολικά το κεφάλι. «Γερνάω, μου φαίνεται», της απάντησε στην ίδια γλώσσα. Μα τώρα δεν είχαν καιρό για χάσιμο. «Πάμε!» φώναξε ορμώντας έξω από το δωμάτιο. Η Σόφι κι ο Τζος έτρεξαν πίσω του, ενώ η Σκάθι ακολούθησε τελευταία, παραπατώντας και βογκώντας σε κάθε βήμα.

Βρέθηκαν σ' ένα στενό, πέτρινο διάδρομο, που κατέληγε σε άλλη μία ξύλινη πόρτα. Χωρίς δισταγμό, ο Φλαμέλ την έσπρωξε δυνατά – κι αμέσως ξέσπασε το ουρλιαχτό ενός δεύτερου συναγερμού. Στριβοντας αριστερά, βγήκαν σ' ένα χώρο αχανή, ανοιχτό, που μύριζε βερνίκι και λιβάνι. Η γλυκιά, χρυσαφένια αναλαμπή των αναμμένων κεριών, χρωμα-

τισμένη από τις κόκκινες ριπές των περιστρεφόμενων φώτων, τους αποκάλυψε μια πανύψηλη, δίφυλλη πύλη με την επιγραφή ΕΞΟΔΟΣ. Ο Φλαμέλ έτρεξε βιαστικά προς τα εκεί.

«Μη...» πήγε να πει ο Τζος, μα ήταν αργά. Ο Νίκολας είχε κιόλας αδράξει τα πόμολα και τα τράβαγε με όλη του τη δύναμη.

Ένας τρίτος συναγερμός, ακόμα πιο έντονος από τους άλλους, έπνιξε τα λόγια του Τζος. Το κόκκινο φωτάκι πάνω από την πόρτα ενεργοποιήθηκε, σαν απόκοσμο μάτι που ανοιγόκλεινε απειλητικά.

«Τα έλεγα εγώ», ψιθύρισε θυμωμένος ο Τζος.

«Δεν καταλαβαίνω», φώναξε ο Φλαμέλ, πασχίζοντας να ακουστεί πάνω από το στριγκό ήχο του συναγερμού. «Αυτή η εκκλησία είναι πάντα ανοιχτή. Πού είναι ο κόσμος;» αναρωτήθηκε κοιτάζοντας ολόγυρά του. «Τι ώρα είναι;» πρόσθεσε ξαφνικά, σαν να του ήρθε μια ιδέα.

«Πόσος χρόνος χρειάζεται για να ταξιδέψει κανείς μέσα από μια πύλη;» ρώτησε η Σόφι.

«Η μετάβαση είναι στιγμιαία», απάντησε ο Φλαμέλ.

«Και είσαι βέβαιος ότι βρισκόμαστε στο Παρίσι;»

«Απολύτως».

Η Σόφι συμβουλευτήκε το ρολόι της κι έκανε ένα γρήγορο υπολογισμό. «Και το Παρίσι είναι εννιά ώρες μπροστά από το Οτζάι;»

Ο Φλαμέλ έγνεψε καταφατικά. Είχε πια καταλάβει.

«Είναι περίπου τέσσερις το πρωί. Γι' αυτό είναι κλειστή η εκκλησία», συμπέρανε η Σόφι.

«Η αστυνομία θα είναι εδώ από στιγμή σε στιγμή», υπενθύμισε βλοσυρά η Σκάθι, βγάζοντας το νουντσάκου της από το σάκο. «Δε μου αρέσει καθόλου να πολεμάω όταν δεν αισθάνομαι καλά».

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε πανικόβλητος ο Τζος.

«Ίσως θα μπορούσα ν' ανοίξω βίαια τις πόρτες με το Στοι-

χείο του Αέρα», πρότεινε διστακτικά η Σόφι. Δεν ήταν βέβαιη ότι είχε αρκετή ενέργεια να καλέσει τον άνεμο ξανά, τόσο σύντομα. Είχε καταφύγει στις καινούριες δυνάμεις της για να πολεμήσει τη στρατιά των νεκροζώντανων στο Οτζάι, όμως η προσπάθεια την είχε εξαντλήσει.

«Όχι, δε θα το επιτρέψω», φώναξε ο Φλαμέλ, αφήνοντας απότομα τα πόμολα της πόρτας. Το πρόσωπό του, αν και μισοκρυμμένο στις κοκκινωπές σκιές, πρόδινε την έντονη ταραχή του. Άπλωσε τα χέρια του πάνω από τις σειρές με τα ξύλινα στασίδια, δείχνοντάς τους με συγκίνηση την κατάλευκη, μαρμάρινη Αγία Τράπεζα με τον ανάγλυφο διάκοσμο. Ψηλά, από πάνω της, στο θόλο της εκκλησίας, η απαλή ανταύγεια των κεριών αποκάλυπτε δειλά ένα περίτεχνο μωσαϊκό από βαθυγάλαζα και χρυσαφένια χρώματα, που λαμπύριζαν στο ημίφως. «Βρισκόμαστε μέσα σ' ένα εθνικό μνημείο. Δεν μπορώ να σου επιτρέψω να το καταστρέψεις!»

«Μα πού είμαστε;» ρώτησαν με μια φωνή τα δίδυμα. Τώρα, που τα μάτια τους είχαν προσαρμοστεί στο μισοσκόταδο, συνειδητοποιούσαν ότι το κτήριο ήταν τεράστιο. Πανύψηλες κολόνες υψώνονταν μεγαλόπρεπα και χάνονταν στις σκιές, ενώ εδώ κι εκεί διακρίνονταν αχνά κι άλλοι, μικρότεροι βωμοί, επιβλητικά αγάλματα σε εσοχές και αναρίθμητα μανουάλια για τα κεριά.

«Αυτός ο ναός», απάντησε περήφανα ο Φλαμέλ, «είναι η περήφανη Βασιλική της Ιερής Καρδιάς».

Καθισμένος αναπαυτικά στη λιμουζίνα του, ο Νικολό Μακιαβέλι πληκτρολόγησε ορισμένες συντεταγμένες στο φορητό υπολογιστή του και παρατήρησε προσεκτικά το χάρτη υψηλής ανάλυσης που παρουσιάστηκε στην οθόνη, απεικονίζοντας το Παρίσι με κάθε λεπτομέρεια. Η αρχαία πόλη ήταν θαυμαστή. Οι πρώτοι οικισμοί είχαν ιστορία δύο χιλιά-

δων χρόνων –και παραπάνω, μάλιστα– ενώ το νησί του Σηκουάνα είχε ήδη κατοικηθεί ακόμα πιο παλιά. Και, όπως αρκετές από τις αρχαίες πόλεις της γης, το Παρίσι είχε χτιστεί σε σημείο όπου τέμνονταν γραμμές σύγκλισης.

Όταν ο Μακιαβέλι ενεργοποίησε μια ακόμα εντολή, ένα περίπλοκο δίκτυο γραμμών σύγκλισης προσαρμόστηκε πάνω στο χάρτη της πόλης. Ψάχνοντας για εκείνες που έφταναν ως τις Ηνωμένες Πολιτείες, κατέληξε σε έξι πιθανότητες. Το περιποιημένο χέρι του ακολούθησε δύο από τις γραμμές, που ένωναν απευθείας τη Δυτική Ακτή με το Παρίσι. Η μία τελείωνε στην ξακουστή εκκλησία της Παναγίας των Παρισίων ενώ η άλλη στην πιο πρόσφατα κτισμένη αλλά εξίσου πασίγνωστη Βασιλική της Ιερής Καρδιάς, στη Μονμάρτηρ.

Ποια από τις δύο;

Ξαφνικά, η γαλήνη της νύχτας διαταράχτηκε από διαπεραστικά, αλλεπάλληλα ουρλιαχτά συναγεμμένων. Ο Μακιαβέλι πίεσε το πλήκτρο του ηλεκτρονικού παράθυρου, που κατέβηκε αθόρυβα αφήνοντας το βραδινό αεράκι να δροσίσει το εσωτερικό της λιμουζίνας. Λίγο πιο πέρα, επιβλητικός πάνω από τις στέγες στην απέναντι πλευρά της Πλας ντι Τετρ, υψωνόταν ο ναός της Ιερής Καρδιάς. Το μεγαλόπρεπο, θολωτό κτίσμα φωτιζόταν πάντοτε τα βράδια από ένα λευκό, σχεδόν νεκρικό φως. Όμως, αυτή τη στιγμή, μέσα του και γύρω του αναβόσβηναν σκληρές, κόκκινες λάμπεις.

Ιδού, λοιπόν, ποια από τις δύο! Στα χείλη του Μακιαβέλι αποτυπώθηκε ένα μοχθηρό χαμόγελο, καθώς ενεργοποιούσε ένα άλλο πρόγραμμα στον υπολογιστή του.

Πληκτρολογήστε κωδικό.

Με αστραπιαίες κινήσεις, έγραψε: *Στοχασμοί σχετικά με τα δέκα πρώτα βιβλία του Τίτου Λίβιου.* Κανείς δε θα έσπαγε ποτέ τούτο τον κωδικό – το έργο αυτό δεν ήταν από τα πιο γνωστά του.

Στην οθόνη εμφανίστηκε ένα φαινομενικά συνηθισμένο κεί-

μενο, γραμμένο σ' ένα συνδυασμό λατινικών, ελληνικών και ιταλικών. Κάποτε, οι μάγοι ήταν αναγκασμένοι να καταγράψουν τα ξόρκια τους σε ειδικά χειρόγραφα, που ονομάζονταν *γκριμουάρ*, όμως ο Μακιαβελι ήταν θερμός οπαδός της τεχνολογίας και προτιμούσε να τα αποθηκεύει στο σκληρό δίσκο του υπολογιστή. Τώρα, χρειαζόταν κάτι απλό, που θα τον βοηθούσε να κρατήσει απασχολημένους τον Φλαμέλ και τα φιλαράκια του όση ώρα ο ίδιος επιστράτευε τις δυνάμεις του.

«Ακούω σειρήνες της αστυνομίας», είπε ξαφνικά ο Τζος.

«Δώδεκα περιπολικά έρχονται προς τα εδώ», διευκρίνισε η Σόφι, με το κεφάλι γερμένο στο πλάι και τα μάτια κλειστά.

«Δώδεκα; Πώς το ξέρεις;»

«Εντοπίζω τη θέση τους από τους ήχους».

«Σοβαρά μιλάς;» Για άλλη μια φορά, ο Τζος έμεινε άναυδος με τις καινούριες ικανότητες της αδελφής του.

«Ναι, το καθένα ξεχωριστά».

«Δεν πρέπει να μας πιάσουν», διέκοψε τραχιά ο Φλαμέλ. «Δεν έχουμε ούτε διαβατήρια ούτε άλλοθι. Πρέπει να βγούμε από δω μέσα!»

«Μα πώς;» ρώτησαν με μια φωνή τα δίδυμα.

Ο Φλαμέλ κοιτούσε γύρω του πυρετωδώς. «Σίγουρα υπάρχει κι άλλη έξοδος...» Σταμάτησε απότομα, μυρίζοντας σαν λαγωνικό τον αέρα.

Ο Τζος παρακολουθούσε απορημένος τη Σόφι και τη Σκάθι καθώς κι εκείνες, ακίνητες κι ανήσυχες, έμοιαζαν να εντοπίζουν κάτι που ο ίδιος δεν μπορούσε να αντιληφθεί. «Τι... τι τρέχει;» ψέλλισε. Την επόμενη στιγμή, μια ανεπαίσθητη οσμή πνιγερής σαπίλας έφτασε στα ρουθούνια του.

«Μπελάδες», δήλωσε βλοσυρά η Σκάθι, βάζοντας το νουντσάκου της στο σάκο κι αρπάζοντας τα σπαθιά της. «Μεγάλοι μπελάδες».

ΣΤΑΧΤΗ ΣΤΙΣ ΣΤΑΧΤΕΣ...

Καλιφόρνια: Το *Βιβλίο του Μάγου Αβραάμ*, το πιο ισχυρό βιβλίο που μπορεί να καταστρέψει τον κόσμο, είναι στα χέρια του σατανικού Ντι. Δύο σελίδες τον χωρίζουν από την απόλυτη εξουσία. Μοναδικό εμπόδιο; Ο Τζος και η Σόφι Νιούμαν, που βρίσκονται χιλιάδες μίλια μακριά.

Παρίσι: Τα δυο αδέρφια ταξίδεψαν με τρόπο μαγικό στην Πόλη του Φωτός, την πατρίδα του Νικόλας Φλαμέλ. Κάθε μέρα που περνάει, ο Νικόλας και η Περενέλ γερνούν και οι μαγικές δυνάμεις τους εξασθενούν. Για τον Φλαμέλ, η Προφητεία είναι πλέον ξεκάθαρη. Η Σόφι πρέπει να μνηθεί στη μαγεία του δεύτερου στοιχείου: της Φωτιάς. Ο μόνος που μπορεί να τη διδάξει είναι ο Κόμης Σεν Ζερμέν, παλιός μαθητής του Φλαμέλ, αλχημιστής, μάγος και αστέρας της ροκ.

Ο Τζος και η Σόφι είναι η τελευταία ελπίδα του κόσμου. Εκτός αν δεν καταφέρουν να λύσουν τις διαφορές τους...

**ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΜΕ ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΛΑΜΕΛ.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-690-0

9 789604 536900

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 07901

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ